

— Планътъ ти ми ареева! Тѣй трѣба да стане.

— Прекрасно! прекрасно! извика дружеството на разбойниците, които единъ по единъ са оттеглихъ да спятъ.

Щомъ слънцето изгрѣя, непознатыйтъ вчерашень капетанинъ, който бѣше Поликарпъ, поиска позволеніе да са представи предъ Сотиря. Когато Глистра много смутень го введе и представи предъ господаря си, капетанинътъ, който постоянно са кланяше, попыта съ отличително почитаніе младый домувладыка:

— Какво рѣшихте, господарю?

— Кога трѣгва кораби ти?

— Днесъ по пладне.

— Ще додж. Иди и ела по пладне.

— Капетанинътъ послуша, но като излѣзваше рече:

— Господарю? може бы азъ самъ да не могъ да додж.

— Проводи единъ твой челоуѣкъ да ми извѣсти.

— Тѣкмо по пладне Сотирь като остави сбогомъ на стария си тестъ, който бѣше старецътъ Н. Воитиди, на тъща си вдовицата Единопова и Гирджикова, на Евстатія Воитида и на Янка, управи са съ супругата си въ двора на селскыя храмъ дѣто са издигаше великолѣпенъ мраморень паметникъ, на който стоеше статуята на Благодарността.

Той бѣше паметникътъ на Гирджика, въздигнхтъ отъ сичката фамилія за поменъ на добрыя онзи и превъсходень неинъ благодѣтель.

— Любезная ми Юлія! (рече Сотирь): Длъжанъ съмъ преди да трѣгнъ да са поможъ върху гроба на добрыя ми покровитель и учитель Гирджика и да пролѣжъ една сызана китката която преди малко, споредъ обычая, проводихмы за да украси гроба му.

Юлія, мълчеливо отъ скърбта за близката жестока за нея раздѣла, послѣдова супруга си за изпълненіето на пе-